

věřiteli. Poněvadž pak dlužník sprostí se svého závazku plněním včas-
ným jen tehdy, je-li plnění zároveň řádným, jest žalovaná, nesplnivší
řádne svého závazku, práva z následku záležejícího v tom, že se žalob-
kyni nedostalo všeho, nač měla nárok (§ 1412 obč. zák.) a co by byla také
skutečně obdržela, kdyby byla žalovaná dne 24. února 1919 zaslala dluž-
ných 5000 K přímo do Hostinného a nepoužila při tom vídeňské poštovní
spořitelny. V tom případě byly by se poslané peníze dle přirozeného
běhu věci dostaly do rukou žalobkyně ještě před 26. únorem 1919, od kte-
réhožto dne podle § 9 nařízení ze dne 25. února 1919, čís. 86 sb. z. a n.
k zajištění dokonalého a úplného provedení okolkování bankovek hranice
byly pro veškerou dopravu uzavřeny, a bylo by žalobkyni bývalo možno,
dátí vyplacené jí bankovky dle § 3 téhož nařízení od 3. do 9. března 1919
okolkovati. Tím, že žalovaná se nezachovala tak, jak zachovati se měla,
bylo to znemožněno žalobkyni. Žalovaná jest odpovědna za to, že, jak ne-
sporno, žalobkyně má o 1325 K méně, než by měla, kdyby žalovaná byla
řádne dostala svému závazku platebnímu, — a žalobkyně má tudíž proti
žalované nárok na doplatek 1325 K. Nctřeba tedy nárok žalobkyně
na zaplacení těchto 1325 K konstruovati jako nárok na náhradu škody,
jak činí soud odvolací, stačí spíše k odůvodnění tohoto nároku úplně
právní stanovisko zaujaté žalobkyní, která se domáhá peníze 1325 K ja-
kožto doplatku. Tím však stávají se bezpodstatnými námitky dovolatel-
činy, že soud odvolací nebyl oprávněn, přisouditi žalobkyni proti její vy-
slovené vůli žádaný peníz z titulu náhrady škody. I další námitky, na
nichž žalovaná trvá v řízení dovolacím, jsou bezdůvodny. Z toho, že na
faktuře ze dne 31. října 1918 bylo poukázáno k tomu, že žalobkyně má
konto u vídeňské poštovní spořitelny, nemůže žalovaná ničeho odvozo-
vati pro svůj názor, že byla oprávněna platiti poštovní spořitelnou, ježto
faktura stala se zrušením obchodu bezpředmětnou, ostatně byla žalo-
vanou již před tím dopisy ze dne 23. listopadu a 9. prosince 1918 pozasta-
vena a vrácena. Ustanovení § 1333 obč. zák. nemá zde již proto místa,
ježto nejde o plnění opozdžené; ostatně ustanovení to předpokládá, že
plnění opozdžené bylo jinak řádným a zejména celý dluh řádně byl za-
placen. Zde však nebylo placeno řádně a následkem toho také ne vše, nač
věřitelka měla nárok, i nelze tudíž této upřiti nárok na doplatek.

Čís. 446.

**Jinaké doložky na faktuře, než doložka dle § 88, odstavec druhý, j. n.,
nestanou se nevýtkováním součástí smlouvy.**

(Rozh. ze dne 16. března 1920, Rv I 88/20.)

Ve sporu, v němž bylo najmě řešiti otázku, zda žalovaná firma včas
vytýkala vady zboží, opíral se žalující prodatel též o doložku ve faktuře:
»Reklamace, jež nestanou se hned po přijetí zboží, zůstanou nepovšim-
nuty«, tvrdě, že žalovaná, přijavši bez námitek fakturu, souhlasila
i s doložkou právě uvedenou. Mínění žalobcovu nebylo soudy přisvěd-
čeno, n e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Žalobkyně neuvedla, za jakých okolností žalovaná fakturu přijala. Nesporný fakt pouhého přijetí faktury bez námitek, bez zjištění případného dalšího projevu vůle strany žalované, ať výslovně neb konkludentními činy téže uskutečněného, nemá za následek, že fakturní doložka uvedeného předem obsahu se stala smluvním ustanovením sporné strany vízicím. Ustanovení § 88 odstavec druhý j. n., o založení fakturového soudiště, na tento případ nelze vztahovati. Neboť ustanovení toto obsahuje výjimku z pravidla, že smlouvy vcházejí jen srovnalou vůlí stran. Následkem toho nelze předpisu toho ve smyslu § 7 obč. zák. užití obdobně na případy jiné, zejména na případ, o který se zde jedná. Doložku, již dovolává se žalobce, dlužno pojímati jako jeho jednostranný projev vůle, kterým za daných okolností vzájemná práva sporujících se stran dotčena nebyla a žádné změny nedoznala. Přijetím faktury nevzdala se tudíž žalovaná práva jí dle článku 347 obch. zák. příslušejícího.

Čís. 447.

Překročil-li zaměstnanec ojedinele příkaz, nemaje v úmyslu poškoditi zaměstnavatele, nelze z toho ještě usuzovati, že se stal nehodným zaměstnavatelovy důvěry.

(Rozh. ze dne 16. března 1920, Rv I 92/20.)

Žalobce byl ve službách žalované akc. společnosti jako ředitel pražské prodejny a, byv dne 31. října 1916 bez výpovědi propuštěn, domáhal se služného za listopad a prosinec 1916. Žalovaná společnost odůvodňovala propuštění tím, že žalobce proti zákazu člena správní rady Dra A., na jehož souhlas byl vázán, ujednal s drážďanskou firmou dne 11. října 1916 bezprostředně před poradou o založení kartelu k zvýšení cen smlouvu o dodání 250 a 100 vagonů kaolinu za nižší ceny, než kartelem projektované, čímž prý pozbyl její důvěry. Kartel později uzavřen nebyl. Posudky znalců rozcházely se v tom, zda obchod žalobcem uzavřený byl žalované ku prospěchu či ku škodě. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl, v podstatě z těchto důvodů: Strana žalující jakožto úředník žalované dopustila se neuposlechnutím daného jí příkazu sice nepřesnosti, avšak toto ojediné neuposlechnutí není dostatečným důvodem k předčasnému propuštění, ježto nestalo se ve zlém úmyslu, nýbrž snad jen následkem nedorozumění, a nemělo pro stranu žalovanou vzhledem na neuskutečnění kartelu a jiné v též čas uzavírané obchody za podmínek ještě nepříznivějších zvláště škodlivých následků a nemusilo míti důvodně v zápětí ztrátu důvěry strany žalované, kdyžt sami znalci v posouzení otázky, zda bylo obchodnické a v prospěchu strany žalované či nikoli, nebyli s to se shodnouti. Subjektivní otřes této důvěry mohl snad býti důvodem k výpovědi, nikoli však k předčasnému propuštění a žalobce je tudíž v právu, domáhá-li se požitků, které mu do uplynutí výpovědní lhůty příslušejí. O d v o l a c í s o u d potvrdil rozsudek soudu první stolice v podstatě z týchž důvodů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.